

[Erik Kragh.]

ske vis dannede han en såkaldt national front, der omfattede alle partier, indtil sejren var vundet. Men da sejren over franskmændene var vundet, tog kommunisterne efter Genèvekonferencen magten i denne nationale front, og de øvrige blev enten smidt ud, likvideret eller flygtede til udlandet. Herefter fulgte gennemførelsen af det kommunistiske regime i Nordvietnam, som blev gennemført efter den opskrift, Mao fulgte ved gennemførelsen af kommunismen i Kina — der er jo en meget væsentlig forskel på kinesisk og russisk kommunisme; det må vi aldrig glemme. Det blev gjort ved henrettelser, ved likvideringer og ved anvendelse af tortur og mange andre ting, som jeg ikke skal komme nærmere ind på. Jeg skal blot nævne, at dr. Manh Tuong i den nordvietnamesiske nationalforsamling i 1956 udtalte, at man hellere måtte dræbe 10 uskyldige end lade én fjende undslippe. Det er altså den form for retsbevidsthed, der har præget magtovertagelsen i Nordvietnam. I alt regnes der med, at henved 100.000 mennesker er blevet likvideret.

Alt dette blev suppleret med den såkaldte tankereformkampagne, hvor man hamrede den marxistisk-leninistiske livsanskuelse ind i befolkningen, og disse møder endte med den såkaldte gruppegråd, hvor man hulkede sammen i lang tid af sorg over de anskuelser, man tidligere havde haft, medens man nu var blevet klar over, at man var blevet oplyst og havde fået et andet syn på tingene.

I Sydvietnam overtog den reaktionære Diem styret; han blev genvalgt i 1959 og som bekendt myrdet i november 1963. Efter den tid har situationen været flydende. Siden den tid har der været skiftende regeringer, og den regering, der sidder i øjeblikket, er vel nok den, der har holdt længst, nemlig siden juni måned i fjor. Dette må atter, som jeg nævnte før, ses på baggrund af alle disse forskellige befolkningsgrupper: bjergboerne, de såkaldte montagnards, der bestemt ikke ønsker nogen centralregering overhovedet; byboerne, der har andre anskuelser; landboerne, der heller ikke ønsker nogen regering, men blot ønsker at få lov at dyrke deres jord i fred; og endelig de mange

religiøse rivninger — men det er af ganske stor interesse, at de religiøse rivninger ikke har fundet sted, siden den nuværende regering er blevet dannet.

Det er alt dette, der gør, at der er en ustabil politisk situation i Sydvietnam, som naturligvis ikke kan undgå at påvirke hele billedet. Men til trods for alt dette er der i alle disse år sket en betydelig økonomisk opblomstring i Sydvietnam, selvfølgelig takket være en omfattende amerikansk økonomisk hjælp. Man er somme tider tilbøjelig til at overse, at ud over den militære indsats præsterer USA en vældig økonomisk, social og human indsats i Sydvietnam. Alene til sociale og humanitære formål har USA siden 1954 anvendt mellem 14 og 16 milliarder kr. til bygning af skoler, til boligbyggeri og til fremme af sundhedsvæsenet og undervisningen. Tusinder af civile amerikanske rådgivere færdes i Sydvietnam for at hjælpe befolkningen, og på 11 år har det vist sig at risproduktionen er fordoblet, mens den samtidig er faldet i Nordvietnam. Der er bygget 12.000 landsbysundhedscentre med oplagring af medicinalvarer; der er bygget 6.000 klasseværelser, og tilgangen til folkeskolen er steget fra 300.000 i 1955 til 1,5 millioner i dag. Der er bygget 700 nye fabrikker for let industri.

Hvis vi derefter går over til at betragte situationen, som den er i dag, ja, så er der ikke tvivl om, at Ho Chi Minh følte sig skuffet efter Genèvekonferencen; han følte sig snydt, for han blev efterhånden klar over, at en genforening ved politiske og fredelige midler var umulig. Derfor startede man fra Nordvietnams side oprøret i Sydvietnam. Hvis man ønsker dokumentation herfor, kan man læse referaterne af nationalforsamlingens møder i Hanoi, og man kan læse dagbladet Nhan Dan, ligeledes udgivet i Hanoi.

Vietcongs krigsførelse foregår efter en recept, som man også kan læse sig til dels i Maos skrifter, dels i den nordvietnamesiske general Giaps skrifter — han, der var chef i kampen mod franskmændene. Den foregår til at begynde med ved propaganda for at vinde sjælene, derefter ved terror og derefter med mere og mere åben krigsførelse — og det er til dels sidste fase, man er kommet ind i. Det foregår — og det er